

# נשמתא דאורייתא

גיליון 322 • ערב שבת קדש פרשת פינחס • כ"ג בתמוז תשע"ח

## ענין בפרשה

### מהו לא 'עשרים ואחד הימים'?

ילד/ילדה: פרשתנו נפתחת בדברי ה' למשה רבנו: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמת מעל בני ישראל... לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום".

כידוע, בגלל חטאו של זמרי (נשיא שבט שמעון) עם האשה המדינית, פרצה בעם-ישראל מגפה שבה מתו עשרים וארבע אלף נפשות. והתגובה המהירה והחריפה של פינחס (שהרג את זמרי ואת האשה המדינית) הפיגה את כעסו של הקדוש-ברוך-הוא ועצרה את המגפה. זה היה מעשה אמיץ ונועז מאוד מצד פינחס, ובזכותו חזר השלום לשכן בין הקדוש-ברוך-הוא ובין עם-ישראל.

בנוסף לתועלת שהביא פינחס לכלל-ישראל, גם הוא עצמו זכה בשכר גדול: כהנה "לו ולזרעו אחריו".

**אבא/אמא:** המעשה של זמרי מבטא ירידה רוחנית עצומה של נשיא שבט ישראל.

האם ממצב ירוד כל-כך יכול בכלל לצמח משהו טוב?

פרשתנו מוכיחה שכן. שגם ממצב של ירידה לשפל נמוך כל-כך, אפשר להפיק עליה רוחנית גדולה. עבודה היא, כי בסופו של המאורע העצוב הזה (וכתוצאה ממנו) זכה פינחס בכהנה, לו ולכל צאצאיו הבאים אחריו עד סוף כל הדורות!

ילד/ילדה: רעיון זה מתקשר יפה לימים שבהם אנחנו נמצאים

ב"ה

אבא ואמא יקרים,  
תושבי כפר חב"ד והסביבה  
מוזמנים ל:

# כנס חינוך ענק

בתוכנית:  
**הרה"ג מאיר שיחי' אשכנזי**  
מרא דאתרא כפר חב"ד

**הרב אברהם מרדכי סגל**  
מרצה בין לאומי ומנהל מכון 'כיוונים'  
// על קולם האבוד של הילדים במרוץ החיים המודרני  
// איך לקיים שיחת נפש בחמש דקות.  
ההרצאה בלווי הסרט 'שמע קולי'

כתיבד קל // כרטיס כניסה 10 ₪

**הכנס לע"נ הרב שלמה יהודה ע"ה גרברצ'יק**  
שנתן את ליבו ונפשו למען ילדי כפר חב"ד.  
עמד בראש ארגון הכינוסים והפעילויות של ועדת החינוך שניי ועד כפר חב"ד.



גיליון 322 פנחס

שם התלמיד/ה: \_\_\_\_\_ משפחה: \_\_\_\_\_

כיתה: \_\_\_\_\_ חתימת הורים: \_\_\_\_\_

הוא התעסק בשעות אחר הצהרים בלבד.

פעם אחת באו אליו עם הזמנה גדולה של יהלומים; הזמנה שהיתה צפויה להכניס לו רוח שמן במיוחד. אוגוסט ר' מאניש שהיה עסוק עדין בתפלה סרב להתפנות לאנשים שהתדפקו על דלתו. לאחר שהללו המתונו לו זמן ממשך והשעה כבר היתה שתיים בצהריים, נגש אל ר' מאניש אחד מבני משפחתו ובקש לזרוז.

"לא נותנים ליהודי לחיות", התמרמר ר' מאניש. "עדין לא הנחתי תפלין דרבנו-תם וכבר מבבלבלים לי את המוח עם יהלומים..."

התפלה והלמוד היו בעיניו חשובים הרבה יותר מיהלומים וכסף.

ב"ה

למתמידים  
הגרלה על  
**כרטיס  
סיוע  
כפול**  
לאב ולבן  
(למשלחמים בקביעות  
12 פתח 17 פעמים  
ובכרטיס ובסמל מותנה  
באשתחפת ראי' לחונן)

# אבות ובנים

קיץ תשע"ח

הלימוד יתקיים  
בבתי הכנסת ביום שבת קודש אה"צ  
בין השעות 18:00 ל-19:00

הגרלות  
**סיוע  
כפול**  
למתמידים  
בין ההורים

**הזוכים בגורל בתוכנית אבות ובנים  
זמן חורף תשע"ח**  
**סט אגרות קודש**  
החיל בציה יחיאל סגל (ב"ר ישראל)  
**ליקוטי שיחות**  
החיל הציה יוסי פרידמן (ב"ר מאיר)  
**כרטיס סיוע לחצרות קודשיו**  
החיל בציה לוי יצחק סויסא (ב"ר ראובן)

הגרלה על  
**כובע  
בורסלינו**  
בין ההורים

- ימי בין-המצרים:

גם הם מבטאים ירידה רוחנית גדולה, שהלוא מדבר בשלושה שבועות של אבל על חרבן בית-המקדש. שלושה שבועות שתחלתם בהבקעת חומת ירושלים וסיומם בשרפת בית-המקדש. יותר מזה: שלושה שבועות אלה הם השרש לגלות המרה שבה אנו שרויים עד עצם היום הזה...

ובכל זאת, מפיון שהקדוש-ברוך-הוא - שהוא "טבע הטוב להטיב" (=הוא 'טוב' וממילא גם מיטיב) - הוא המקור לכל מה שמתרחש בעולם, מכרחים לומר שגם מהירידה הגדולה של 'שלושת השבועות' חייבת לצמוח טובה גדולה.

**אבא/אמא:** נכון אמנם שכעת אנחנו רואים אך ורק את הפאב והצער שבחרבן, אבל יום יבוא (ובעזרת ה' הוא קרוב מאוד...) שבו נראה ונבין את הטובה הנסתרת שבגלות.

וכשהיום הזה יגיע נקצר כלנו את פרות ההשתדלות המיחדת שלנו להשאר דבוקים בה' ובתורתו במשך כאלפים שנות קשי



## נקודה משיחה

**אבא/אמא:** הימים האלה (שבין שבועה-עשר בתמוז לתשעה באב) מכנים "ימי בין-המצרים". כנוי זה לקיח מהפסוק במגלת איכה, "כל רדפיה השיגוה בין המצרים". "מצר" מלשון "צר" ומלשון "מצור". ומדבר בשלושה שבועות של צער ואבלות על חרבן בית-המקדש ועל הגלות שבה אנחנו שרויים.

**ילד/ילדה:** אלא שמאחורי הצער על החרבן מסתתרת אהבה גדולה של הקדוש-ברוך-הוא לעם-ישראל. אבא שאוהב את בנו, מיסר את הבן כאשר הבן אינו מתנהג כשורה. הוא

ורדיפה.

המשימה שלנו היא לא להכניע לגלות. עלינו ללמד מפניחם שלא התבלבל מהמצב וזם פעלה נמרצת שהצילה את עם-ישראל. גם אנחנו צריכים ליזם פעלות שיוסיפו עוד ועוד זכויות לעם-ישראל, ויביאו תכף ומיד את הגאולה האמתית והשלמה.

**ילד/ילדה:** רמז לרעיון הזה - שמתוך המצב הלא-טוב אפשר (וצריף) להצמיח דבר טוב - אפשר לראות גם בעבדה הבאה:

בין שבועה-עשר בתמוז לתשעה באב יש עשרים ואחד ימים. מדוע אם-כן מכנה תקופה זאת 'שלושת השבועות' ולא 'עשרים ואחד הימים'?

**אבא/אמא:** שאלה זאת מתחזקת כשמעינים בנבואת ירמיהו על החרבן (נבואה המופיעה בהפטרת פרשתנו).

ה' מראה לירמיהו "מקל שקד" והוא אומר לו, "היטבת לראות, כי שקד אני על דברי לעשותו". אומר על כך המדרש, שכמו שעץ השקד ממהר להוציא פרחים בתוך עשרים ואחד ימים

עושה זאת מפני שהבן יקר לו ומפני שחשוב לו להעלות את בנו על דרך-הישר. לפי זה יוצא, שדוקא ימים אלה הם ימים של קרבה (ושל אהבה) מיחדת בין הקדוש-ברוך-הוא לעם-ישראל.

**אבא/אמא:** השבתות שבימי בין-המצרים מבטאות זאת: מצד אחד גם הן חלק מימי בין-המצרים. מצד שני, בשבת אסור לנהג מנהגי אבילות ואף חייבים לשמוח בה ולענג אותה במאכל ובמשקה. שבתות אלה מרמזות אם-כן לטוב הפנימי שבימי בין-המצרים. והן גם מעניקות לנו טעימה קלה מהגאולה הקרובה שאז "יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה".

(על-פי 'התוועדויות' תשמ"ט, חלק ד, עמ' 47 והלאה)

בלבד, כך גם חרבן בית-המקדש יתרחש בעשרים ואחד ימים. לאור זאת, האם לא היה ראוי לכנות תקופה זו של השנה (במקום 'שלושת השבועות') 'עשרים ואחד הימים'!

**ילד/ילדה:** התשובה על כך:

אלו היינו מכנים את ימי בין-המצרים 'עשרים ואחד הימים', היינו מתייחסים אך ורק לצד הלא-טוב של ימים אלה. לעמת זאת כשקוראים להם 'שלושת השבועות', רומזים לטובה שתצמח (בקרוב ממש) מתוך הגלות.

הכיצד?

המספר שלוש רומז לבית-המקדש השלישי. וכשאנחנו אומרים 'שלושת השבועות' אנחנו נזכרים שמתוך ימי האבל על שני בתי-המקדש שכבר נחרבו תצמח בעזרת ה' הגאולה השלמה ויצמח בנינו של בית-המקדש השלישי, שיהיה בית-מקדש נצחי בגאולה שאין אחריה גלות!

(על-פי 'התוועדויות' תשמ"ח, חלק ד, עמ' 52 והלאה)



## בדרכי החסידים

### לא נותנים לחיות...

החסיד ר' מאניש מנסזון (מחסיד קבוד-קדשת אדמו"ר ה'צמח צדק' וכבוד-קדשת אדמו"ר המהר"ש נשמתם-עדן) היה סוחר גדול ביהלומים, ועמד בקשרי מסחר עם בית המלוכה הרוסי. אף-על-פי-כן, סדר יומו נחלק לשניים: עד הצהרים היה עסוק בלמוד חסידות, בעבודת-התפלה ובשעור-תורה לאחר התפלה, ואלו בעניני מסחר

